

บทนำ

ณ คฤหาสน์ทองคำแท้แพร่ทองถึง

นโปเลียน ฉากหน้าของเขาคือเจ้าของธุรกิจเกี่ยวกับปูนซีเมนต์ แต่เบื้องหลังเป็นเจ้าของฟาร์มเพื่อควบคุมธุรกิจกาลิโนแถวปอยเปต เขาเพิ่งเดินทางกลับจากดูงานที่มาเก๊าเพื่อร่วมลงทุนกับเจ้าพ่อกาลิโนยักษ์ใหญ่ที่นั่น จากอารมณ์ดีที่ธุรกิจกำลังไปได้สวยกลับต้องมาชะงักค้างกลางอากาศตอนเห็นบรรดาลูกชาย 'แฝดสี่' ของเขาแต่ละคนทำตัวไม่เข้าท่า

ลูกชายคนโต สตาลิน กำลังนั่งชดเหล้าแทนกาแฟ ในมือถือหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับฟุตบอลเพื่อค้นหาทีมเต็งหนึ่งของประเทศอังกฤษที่จะเข้าไปชิงแชมป์พรีเมียร์ลีกในฤดูกาลหน้า นี้ๆ ถ้าเขาวิเคราะห์ทีมชนะได้ถูกเผงล่ะก็ เขาจะได้เงินจากการพนันครั้งนี้เหยียบล้านเลยทีเดียว

ลูกชายคนรอง ยิตเลอร์ คนที่ดูเหมือนจะเข้าท่าเข้าทางที่สุดกำลังนั่งคุยโทรศัพท์กับผู้หญิงแล้วบอกเลิกอย่างไม่ใยดี จากนั้นก็ต่อโทรศัพท์หาสาวคนใหม่แล้วก็บอกเลิกต่อไปเรื่อยๆ เหมือนกับว่าสิ่งที่พูดออกไปท่องจำจนขึ้นใจได้แล้วว่า...

'เลิกกันเถอะ' หรือไม่ก็ 'ก็เธอสวยเฉพาะตอนกลางคืน ฉันทายเวลา

จะคงด้วย'

นิสัยดีบัดซบ!!!

ลูกชายคนที่สาม เลนินซ์ กำลังนั่งดูหนังฆาตกรรมรำลึกเลือดสด ปาดไข่ขาดกระจาย เขาคบครองโซฟาอยู่คนเดียวด้วยการเอาขาข้างหนึ่งวางพาดอยู่บนโต๊ะกลาง ขาอีกข้างเหยียดยาวอย่างสบายใจ ปากคาบบุหรี่ แล้วก็สบตาดำไ้หน้าโง่ที่โดนเจี้ยนผ่านจอทีวีพลสม้าห้าสิบนิ้วตรงหน้า เหมือนกับว่ามันเป็นเมียที่หมดรักไปแล้ว

9

ลูกชายคนสุดท้ายทอ้ง โจโจ เจ้านี้ก็ไม่ทำอะไรเลย มองไปที่ไรก็เอาแต่นั่งต่อโมเดลรถแข่ง แล้วก็ร้องไหวกเหวกเหวคตี้ใจอยู่คนเดียวตอนที่สามรถติดกาวที่แฮนด์มอเตอร์ไซค์ได้สำเร็จ นี่ถ้ามันเอารถห้าคันห้าสิของมันเข้ามาในบ้านได้ละก็ เขาคงต้องเห็นลูกคนนี้นั่งขัดสิรอยู่ต่อหน้าเป็นแน่!

ลูกชายทั้งสี่คนที่เกิดมาห่างกันคนละประมาณห้านาทึ หน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะแต่นิสัยไม่เหมือนกันสักนิด เหมือนกันอย่างเดียวก็คือความเง่าไม่เอาไหน --; ทำให้เจ้าพ่อมาเฟียอย่างเขาอยากตายวันละหลายๆ รอบ จะบอกว่าเขาสอนไม่ติก็ไม่ได้เพราะเขาก็ไม่ได้สอน =__= แต่หน้าที่สอนลูกมันเป็นหน้าที่ของแม่นี่หว่า เขาแค่หาเงินเข้าบ้านอย่างเดียวก็เหนื่อยหอบจนลั้นห้อยแล้ว

"ไ้เด็กเปรตทั้งสี่!"

หลังจากหมดความอดทนกับเหตุการณ์โกลาหลตรงหน้าที่แลดู เหมือนกับว่าบ้านหลังนี้เป็นกาสิโนเถื่อนในหนังจีนหลายๆ ไปแล้ว นโปเลียนก็ตะโกนอย่างไม่สงบแต่สยบทุกความเคลื่อนไหว แม้ว่าเสียงอันดังนั้นจะไม่ได้ช่วยให้ทั้งสี่คนหันมาสนใจเขาได้ แต่อย่างน้อยพวกมันก็หยุดมองเขาเสี้ยววินาทีหนึ่ง!

พ่ออยากกรีดจ้งเลยเว้ยเฮ้ย!

(นี่มาเฟียหรือกะเทยเฒ่าแถวรัชดา TAT)

"นี่! ฉันเรียกพวกแกไม่ได้ยินกันเลยหรือไง คำพูดของฉันมันไม่ได้มีความหมายอะไรอีกแล้วไซ้มัย"

"ไ้! มีความหมายนำพ่อ แต่บอลันดนี่สำคัญกว่านะ มันใช้ตัดสิน

เงินในกระเป๋าผมได้แน่ว่าจะอยู่หรือจะไป" สตาลิน

"ถึงแม้จะคุยโทรศัพท์กับสาวอยู่ แต่ไม่ได้หมายความว่าพ่อสำคัญน้อยไปกว่ายัยพวกนี้เลยนะ" ฮิตเลอร์

"พ่อก็ว่ามาสิ ถึงสองตาใช้ดู หูซ้ายใช้ฟัง แต่หูข้างขวาก็ยังว่างอยู่นะ" เลนินซึกไหล่ (กระดิกเท้าด้วย)

"ใจใช้สมาธิต่อโมเดลอยู่ พ่อไม่เห็นหรือไงฮะ! แต่เอาเหอะ จะหยุดให้สักนาทีก็แล้วกัน --; พ่อมีอะไรก็รีบพูดมาได้แล้ว" ใจใจ

"พวกแกจะทำตัวไร้ค่าไปวันๆ แบบนี้จนถึงเมื่อไหร่กัน หา!!! แล้วไอ้กิจกรรมบ้าๆ นี่ก็หยุดก่อน ใครสนใจกับสิ่งที่ทำอยู่มากกว่าฉันตอนนี้ ฉันจะไล่ออกจากบ้านแล้วตัดพวกแกออกจากกองมรดกให้เร็วที่สุด!"

คำว่ากองมรดกหลุดออกมาจากปากที่ไร ลูกชายทุกคนต้องสะดุ้งลุกขึ้นนั่งสนใจเขาทุกที และครั้งนี้ก็เช่นกัน ---

"แค่นั้นนะ ไมเกรนขึ้น!"

ฮิตเลอร์กตวางสาย เลนินซึ่รีบคว้าโมเดลปิดหนังแล้วนั่งสงบเสียมองหน้าพ่ออย่างสนใจทันที *O* ส่วนใจใจเผลอสลัดขึ้นส่วนโมเดลลอร์ดที่อยู่ในมือทิ้งไปอย่างไม่รู้ทิศ แต่ก็ทำเป็นเก๊กหน้านิ่งเหมือนไม่ได้ตื่นเต้นอะไร

"มีอะไรหรือพ่อ ทำไมต้องทำเสียงเครียดอย่างนั้นด้วย ทำหน้าตาแบบนั้นดูแกลงไปอีกตั้งห้าสิบปีแน่ะ" เลนินซึ่

"พ่อพูดถึงมรดก พวกแกก็เปลี่ยนจากเปรตทั้งสี่มาเป็นคนเสียวะ เห็นเงินสำคัญกว่าพ่อ!"

"เปล่าสักหน่อย พวกเราทุกคนก็สนใจพ่อกันหมดแหละ เพียงแต่เมื่อไหร่เราไฟกัสกับสิ่งอื่นมากไปหน่อยเท่านั้น" สตาลินแก้ตัว

"นี่พ่อเหนื่อยมากมัย เตี้ยวสั่งให้เด็กในบ้านยกน้ำมาให้" ฮิตเลอร์เอาใจ

"ไม่ต้อง! ฉันปวดหัวกับพวกแกจริงๆ แล้ว"

"อ้าว...พ่อเรียกให้พวกเราสนใจเพียงเพราะพ่อปวดหัวแค่นี้หรือให้...ลอร์ดฉันอยู่ไหนวะเนี่ย --;"; ใจใจเริ่มหันไปสนใจโมเดลอีกครั้ง

"มันต้องมีเรื่องสำคัญอยู่แล้วถึงได้เรียกพวกแก...ทำไมลูกชายของ
นโปเลียนมันถึงไม่ได้เรื่องเลยนะ นี่ฉันตั้งชื่อพวกแกแต่ละคนตามแม่ทัพใหญ่
ทั้งนั้นนะว้อย! หัดทำตัวดีๆ ให้เป็นผู้นำสมชื่อกันซะบ้างสิ!"

"ก็มันยังไม่ถึงเวลาที่พวกเราต้องออกโรงนี่นา ลองพอยกสมบัติให้
สิ เราจะบริหารงานให้พ่อชื่นใจโดยไม่ต้องพึ่งยาหม่องน้ำตราลิงสวิงกิ้งให้
สิ้นเปลืองเลย" เลนนีซ์ว่า

11

"ฉันยังไม่ตาย ไม่ยกอะไรให้พวกแกแน่ และต่อให้ตายก็ไม่ยกด้วย
...เฮ้อ ถามจริงๆ เอะ ชีวิตพวกแกมีอะไรดีบ้าง ดูซิ ทำอะไรก็ได้เรื่อง
หาสาระก็ไม่ได้ แล้วจะหาเมียได้มั๊ยเนี่ย!"

คำว่าเมียทำให้ทุกคนเงยบกริบ มันสยองพอๆ กับบอกให้ไปกินที่
อะไรเทือกนั้น...

"ทำไม เงยกันทำไม ไม่อยากมีเมียหรือไง"

"มีก็ได้ แต่ไม่มีจะดีกว่า ฉันพ่อก็หามาให้สิ แต่ทำลูกให้ได้คนเดียว
นะ ยังไม่อยากรักใครตอนนี้" เลนนีซ์

"ผู้หญิงหาได้เหมือนเห็บเหมือนหมัดหมานั่นแหละ แต่จะหาแล้ว
ถูกใจถึงขั้นแต่งงานด้วยคงไม่เอา คนเราจะยิ่งใหญ่ต้องอยู่ได้ด้วยตัว
คนเดียว" ฮิตเลอร์

"ความรักก็คือการเดิมพัน มันต้องมีการพนันก่อนถึงจะคุ้มค่า
High risk, high return ไง พ่อเคยได้ยินมั๊ย" สตาลิน

"เห็นใจเป็นอย่างนี้ แต่ใจมีแฟนแล้วนะพ่อ อย่างมาดูถูกกันหน่อยเลย
น่า!"

ทุกคนหันไปมองหน้าใจใจแล้วก็ส่ายหัวเหมือนไม่เชื่อในสิ่งที่พูด
โดยเฉพาะนโปเลียนที่ถึงกับเดินไปตีตูดลูกชายคนเล็กที่เขารักและตามใจ
มากที่สุดอดอย่างอดไม่ได้

"ถ้าแกมีแฟน พี่แกก็คงเรียนจบหมอม ทนาย ทหารกันหมดแล้ว"

"พ่อเปรียบเทียบอะไรของพ่อเนี่ย" ใจใจทำหน้าที่ควักขมวด "ใจ
ไม่เห็นเข้าใจเลย -0-"

"แปลว่ามันเป็นไปได้ไง พี่แกไม่ได้เรื่องสักคน เหมือนแก!"

นโปเลียนมองหน้าลูกชายทั้งสี่คนกราดเป็นกระสุนปืนเอ็มสิบหก แล้วอู๋ๆ ก็มีความคิดบางอย่างแล่นวาบขึ้นมาจากไขสันหลังสั่งการไปยังสมองเหมือนไฟฟ้าช็อต

"มะรีนนั่นฉันจะต้องบินไปดูงานที่ญี่ปุ่น ดั่งนั้น...ฉันขอตั้งให้พวกแก!"

"O_O" ลูกทั้งสี่

"หาแฟนให้ได้ก่อนที่ฉันจะกลับ...ถ้าฉันกลับมาแล้วเห็นว่าใครยังโสด อยู่ล่ะก็ คนคนนั้นจะไม่มีสิทธิ์ในกองมรดกของฉันด้วยประการทั้งปวง"

ผมชื่อสตาลิน

(ลูกชายคนโตของคฤหาสน์ทองคำแท้แพรทองถั่ง)

หาแฟน!

ไม่ใช่เรื่องยากเลยจริงๆ ว่าจะให้ตาย กระจอกชะมัด แค่กระดิกนิ้วเดียว ก็วิ่งโร่เข้ามาอย่างกับหมาละ (แรงอะแก!! TOT) ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้นว่าลูกชาย บ้านนี้เป็นที่ถวิลหาขนาดไหน ถึงพวกผมจะมีชื่อเสียงเลวทราม ชั่วช้า บ้ากาม เเหอะ! แต่ผู้หญิงก็ยงกระพือปีกเข้าหาอยู่ดี --^ เพราะความหล่อ ความรวยมันบันดลทุกอย่างให้ไงล่ะ แต่เรื่องอะไรผมถึงจะต้องมีแฟน!! แถมนยังต้องพาออกหน้าออกตา แล้วถึงขั้นมาเปิดตัวกับที่บ้าน!!

ตลกมากปะพ่อ --^^

ผมคือสตาลินนะเว้ยยย!!

ไงล่ะ! แค่นี้ก็ยิ่งใหญ่ขนาดไหนแล้ว ออย่าบอกว่าคุณไม่รู้จัก เดียวโดน ตบคำว่า =_^ ท่านสตาลินคือบุคคลสำคัญที่ทำให้รัสเซียยิ่งใหญ่เป็นปึกแผ่น ได้ไงล่ะ ไม่จำกันเลยดิ โห! เรียนวิชาสังคมกันบ้างหรือเปล่าอะ! ถ้าต้องการ ข้อมูลเชิงลึกอีก ไปเสิร์ช Google เอาเองแล้วกัน เพราะนี่เป็นชื่อที่ผม ภูมิใจที่สุด ผมเกิดมาเพื่อเป็นผู้นำ ผมคือที่หนึ่ง!

ผมเชื่อว่าผมเนี่ยละคือส่วนที่ดีที่สุดของพ่อและแม่มารวมกัน เพราะ ผมเกิดก่อนไงล่ะ! (สามนาที่เองนะ -O-) ส่วนไอ้พวกน้องๆ อีกสามคนก็ได้ สิ่งดีๆ ไปอย่างละนิดอย่างละหน่อย ไม่อยากจะบอกเลยว่าคงเหลือเดนมา

จากผม โส๊ะๆ คิดดูหะ! พวกมันี่เลียนแบบชิบ ขนาดหน้าตาายังเหมือน กับผมเลย มันทำเอาผมเซ็งทุกครั้งที่มองกระจกแล้วต้องพบว่ายังมีอีกสาม คนบนโลกที่หน้าตาเหมือนเรา

จะเหมือนไปทำไมวะ!

ผมจึงต้องมุ่งมันี่จะสร้างความแตกต่าง แบบว่าเด็ดเดี่ยวทีจะโดดเด่น เรียนต่องทีหนึ่ง ก็พาดต่องทีหนึ่ง ดนตรีต่องทีหนึ่ง!

แม้แต่ชั้ว... ก็ต่องทีหนึ่ง!

(ฮาลูววว~ สตาลินโซ่มัยลูก)

"คุณแม่อลิซาเบธหรือหะ"

ผมรับสายแม่พลางคิดในใจว่าจะลองขอเงินไปพนันบอลอีกสักก้อน ตีมี๊ย ผมใกล้จะตั้งตัวได้แล้ว อีกไม่นานผมจะเปิดกาลิในครอบครัวที่มี ทุกอย่างตั้งแต่สาทกเกะเบือยันเรือรบ ผมจะมีธุรกิจก่อนใครในหมู่พี่น้อง ผม มันเทพ!

(โซ๊ะจะ คิดถึงจ้งเลยลูกรักของแม่ ทานอะไรหรือยังหะ)

หีๆ~ ผมคือลูกรักของแม่ เพราะอะไรนะหรือ!?

ก็ผมเกิดก่อนไงละ! ผมเป็นลูกชายคนแรกที่แม่อุ้มหลังจากเบ่งจน เลือดพุ่งใส่นางพยาบาล

อ้อ แล้วก็เพราะแม่อุ้มผมคนเดียวก็เหมือนได้อุ้มลูกชายสี่คนพร้อม กันอยู่แล้ว ก็หน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะไงละ -- จะอุ้มหลายๆ รอบ ทำไม ยังไงก็เหมือนกันอยู่ดี ผมเลยเป็นคนโปรดของแม่ด้วยสาเหตุนี้ แม่ อุ้มผมก่อน แม่กอดผมก่อน แม่ซื้อของให้ผมก่อน แม่นึกถึงผมก่อนลูกๆ ทีเหลือ ☺

"เรียบริ้อยแล้วครับแม่ อากาศที่อังกฤษตีมี๊ยหะ"

(เลิศจ้ะลูกรัก แสงแดดยามเช้านี้ดีต่อผิวที่สุด อ้อ! แม่ได้ยินมาว่า พ่อสั่งให้ลูกหาแฟนให้ได้ก่อนพ่อกลับจากญี่ปุ่นหรือหะ)

"โซ๊ะ ผมว่าพ่อคิดผิดมากๆ เลย ให้ผมหาแฟนเนี่ยนะ! แม่ก็รู้ว่า ผู้หญิงคิดจะเอาอะไรจากเรา..."

(ไอ้ลูกรัก... แม่รู้จ้ะ แต่สตาลินของแม่ฉลาดเป็นเบสอยู่แล้ว แม่ไม่

ห้วงหรือจ๊ะ)

แม่คงเบื่อคำว่าฉลาดเป็นกรดละมั้ง --

"แต่ผมยังไม่อยากมีแฟน!"

เพราะตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนที่เหมาะสม เพียบพร้อมเพียงพอ และดีพอสักที เจอสวยแต่ก็ไม่มีสมอง เจอมีสมองแต่ก็ดันไม่สวย

☹ หย!

(สักวันลูกก็ต้องมีจ๊ะสตาลิน และแม่ก็หวังอย่างยิ่งว่าลูกจะคว้าผู้หญิงที่มีระดับมาเป็นแฟนนะจ๊ะ)

"เอ่อ...ก็หวังว่าจ๊ะนะฮะ"

(ไอ้...ลูกรัก ลูกก็รู้ว่าลูกคือคนโปรดของแม่...)

"ถ้าฉันขอเงินสิบล้านได้มั๊ยฮะ เพราะผมคือคนโปรด *-*"

(สตาลิน! ลูกอย่าทำให้แม่ผิดหวังนะจ๊ะ หาสาวที่สวยและมีระดับให้

ได้)

แม่แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน --

"ผมขอเงินสิบล้านได้มั๊ยฮะ!"

(ไอ้...ลูกรัก แม่หวังว่าจะได้เห็นแฟนของลูก...)

"แม่ฮะ!! ผมขอเงินสิบล้านได้มั๊ยฮะ"

ผมพูดชัดแม่ไม่ไหวแล้วเนี่ย! เป็นลูกรักแต่ไม่ให้เงินนี้ไม่ได้นะครับ!

(แม่เกรงว่าจะเป็นการรบกวนเงินในการบริหารกิจการของแม่ที่นี่นะ

จ๊ะ)

กิจการ... เหนะ! แม่ผมเป็นมือวางอันดับหนึ่งของปอนังละ... แล้วเชื่อมั่นไม่ทั้งแถวหรือ

มันอยู่ที่ผมล้วนๆ --

"ถ้าเงินเล่นไปของแม่หมด ก็ขอพ่อได้นี้ฮะ พ่อรวยจะตาย!"

(แม่ขอพ่อมาเยอะแล้วจะสตาลิน ^^;;)

"ไอ้...แม่ครับ... สิบล้านเอง ให้ผมเอาไปต่อทุนหน่อยเถอะฮะ เมื่อครั้งก่อนผมขอไป ก็ไม่ได้เสียไปทั้งหมดนะครับ"

(ไอ้...ลูกรัก ลูกทำเจ๋งเอง ลูกแทงแมนๆ ยูๆ แม่ห้ามแล้ว)

"ผมขอแก้มือ!"
(ลูกรู้ใช่ไหมว่าสิบล้านมันไม่ใช่เงินจำนวนน้อยๆ และพ่อก็ไม่อนุญาตให้ลูกใช้เงินเยอะแบบนี้)
"แต่ผมคือลูกรักของแม่นะฮะ!"
(ถ้านั้น... ลูกก็หาแฟนให้ได้ก่อนที่พ่อจะกลับมาจากญี่ปุ่น... แล้วถ้าสาวคนนั้นมีระดับคลาสสิกถูกใจแม่... แม่จะให้เงินชมเชยลูกสิบล้านจ้ะ)
โอ๊ะโอ...
ผมต้องหาผู้หญิงมีระดับ!

15

1

I'm Pepper. เป็ปเปออร์

"เค้าจะทำไมต่อไปดีอะเจ้เป็ปเป้"
(แล้วไปทำอาชีพไหนให้แม่จับได้ล่ะ!)
"แม่ต้องส่งคนมาสืบแน่ๆ เลยอะ TAT"
(โอ้... แบบนี้แกต้องเลิกกับพี่ทนายแน่เลยอะ เจ้เจ็บแทน)
"มาย้อาวววว TOT"
ฉันกรี๊ดร้องโหยหวนเมื่อได้ยินคำว่าเลิกกับพี่ทนายหรือก็คือ 'พีแมน' สุดหล่อของฉัน ฉันใช้เวลาค้นหาผู้ชายดีๆ แบบนี้มาตลอดยี่สิบปี! (ตั้งแต่ออกจากห้องแม่เลยล่ะฮะ!) แล้วฉันจะต้องมาเลิกกับเขาเพียงเพราะว่าเขาเป็นแค่ทนายที่ขับรถโตโยต้าปีแปดศูนย์ เอ่อ! หนูล้อเล่น ขับรถเก๋งธรรมดาๆ ไม่ได้ร่ำรวยหรือมีเงินถุงเงินถังมากมายแค่นั้นนะเหร้อ โลกนี้มันซักจะบ้าเกินไปแล้ว แม้แต่ความรักยังต้องมีเรื่องทุนนิยมเข้ามาเกี่ยวข้องอีกเหร้อ ท่านนายทฯ มัวแต่ทำอะไรอยู่ ทำไมไม่มาแก้ปัญหารื่องนี้บ้าง TOT (อึบ้า!)
ขอทำความเหนื่อยละกัน เรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อ...

สามวันก่อน...

ขณะที่ฉันเดินยิ้มหน้าบานเป็นจานยูบีซีลงมาข้างล่าง ฉันกำลังจะออกไปหาพี่แมนค่ะ ♥ โกลั้จะถึงวันครบรอบหนึ่งปีของเราแล้ว ^_^ เป็ปเปอร์ ละปลื้มอกปลื้มใจ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันคบหาดูใจกับใครสักคนได้ยาวนานขนาดนี้ ไม่อยากอวดเลยว่าแต่ละวันที่ฉันมีพี่แมนแสนดีอยู่เคียงข้าง มันช่างอบอุ่นและสวยงามขนาดไหน โหะๆ ไม่อวดจะๆ กิ๊ ทว่ารักแท้กลับต้องมีอุปสรรคอยู่เสมอ TOT และอุปสรรคนั้นก็คือ...

คุณแม่ของอะฮันเอง!

'จะออกไปไหนนะเป็ปเปอร์'

'อ้าว คุณแม่! เอ่อ...หนูว่าจะออกไปซื้อบปิ่งนะคะ ^o^'

'เหรอออ... หาเงินได้เองแล้วเหรอจ๊ะ'

-_-

ทำไมคุณแม่พุดจ๊ะ เป็นคนอื่นมีเรื่องแล้วนะเนีย เห็นเป็นผู้ให้กำเนิดน้ำ เชื้อ~

'ยังหาไม่ได้ค่ะ'

'งั้นก็ต้องไป บ้านนี้พิมพ์เงินใช้เองไม่ได้'

'แต่หนูนัดเพื่อนไว้แล้ว'

'ก็โทรไปยกเลิกซะ'

'คนในตระกูลชวามรินทร์พูดคำไหนต้องเป็นคำนั้น อยากรให้หนูทำชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลเสื่อมเสียเหรอคะ -o-'

คุณแม่มองหน้าฉันด้วยสายตาดำหนิติเตียนที่เอาตระกูลอันสูงส่งของเรามาใช้เป็นข้ออ้าง

'เหนื่อยจริงๆ เวลาคุยกับแกเนียเป็ปเปอร์... เอาละ! ตามแม่มานี้แม่มีอะไรจะให้แกดูหน่อย'

ฉันเดินตามคุณแม่ไปที่ห้องทำงานอย่างว่าง่าย ท่านหยิบซองสีน้ำตาลออกมาจากลิ้นชักแล้วยื่นให้ด้วยสีหน้าไม่บ่งบอกความรู้สึก หรือจะเป็นของ...ของที่มีภาพถ่ายของคุณพ่อกับเมียน้อย!!

ถ้าคุณแม่กับคุณพ่อต้องหย่ากัน แล้วฉันจะเลือกอยู่กับใครดี TOT 'รับไปสิ'

'อะไรเหรอกคะ'

'เปิดดูเองสิ'

เออ... ฉันก็ไม่นำถาม -- ก็แค่เปิดมันออกดู

แควกกก!!

ฉันฉีกจนกระชุย คุณแม่ยื่นคิ้วนิดหน่อยที่เห็นฉันทำแบบนั้น เพราะจริงๆ แล้วของมันไม่ได้ปิดผนึกไง จะรุนแรงไปเพื่อใคร =_= บอกตามตรงเลยนะว่าฉันไม่เคยทำอะไรถูกลูกหูลูกตาคุณแม่เลย ท่านไปซั้ย ฉันไปขวา ท่านเดินหน้า ฉันถอยหลัง ไม่เคยมีอะไรพอดิบพอดีสักอย่าง แล้วนี่ฉันพาล่ามบ้าอะไรอยู่

ตอนะ และแล้วรูปถ่ายสี่ห้าใบก็ปรากฏสู่สายตาฉัน

'ผู้ชายคนนี่คือใครกันฮึเป็ปเปอร์'

แม่อึ้งคำถามใส่

เฮือกกก~

ฉันมองรูปถ่ายสี่ห้าใบในมือ รู้สึกเหมือนหน้ามีดกะทันหัน นี่มัน...มัน...มัน

-O- ... -O- (ฉันยืนอ้าปากหวอ)

นี่ไม่ใช่รูปคุณพ่อกับเมียน้อยอะ TOT

แต่มันคือรูป (แอบ) ถ่ายของฉันกับพี่แมนต่างหาก!!

'ว่าไงเป็ปเปอร์!'

เสียงเข้มของคุณแม่เรียกสติตั้งของฉันกลับมา ฉันมองรูปถ่ายสี่ห้าใบในมือสลัดกับมองหน้าท่าน หัวสมองกำลังประมวลผลอย่างด่วนจี๋ ก็รู้ๆๆ ใครมันมาแอบถ่ายฉันกับพี่แมนวะ สองรูปแรกเป็นรูปตอนที่เขาไปรับฉันที่มหา'ลัยหลังเลิกเรียน ส่วนที่เหลือเป็นรูปตอนที่ฉันไปเดทกับเขาตามห้างสรรพสินค้า...

เอ๊ะ รูปสุดท้ายนี่ฉันลืมรูดยิปกางเกงหรือเปล่า อ้าซ่าเชียว น้องสาวออกมาร่ำเร็งเรื้อย =3=

'จะตอบแม่ได้รึยัง'

'อ้อ เขาเป็นพี่ชายของเพื่อนคะ ไม่มีอะไรเหรอกคะคุณแม่! จริงๆ